בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', כ"ב בניסן תשס"ד (13 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

יש יוצא מכלל שרות חובה צבאי: שבט שלם, שבט לוי, פטור מגיוס, דוק : מגיוס צבאי. דוקא שבט זה שכל מה שסופר בו עד כה נוגע למעשי חרב. ראשון - אבי השבט, לוי בן יעקב, אשר יחד עם שמעון הרגו באנשי שכם בנקמם את נקמת דינה אחותם שטומאה. שני - דור רביעי ללוי, שהתיצבו לפקודת משה להרוג בסוגדים לעגל הזהב. כאשר הכה לוי באנשי שכם, בכנענים אלה על מעשה שעשו באחותו, קילל אותו אביו, ועל מעשה נקם שעשו בני-בניו באחיהם מבני ישראל על בגידה באלוהי ישראל, ברך אותם משה, הפך את קללות יעקב לברכה.

לברכה ? ואולי לא ברכה היא ? אולי ברכה היא לעם ולא ברכה להם עצמם ? הם יהיו מעתה לאנשי הרוח בעם, מוריו ומשורריו. לא יכול היה משה לבטל את קללתו של יעקב "אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל". קם והפך אותה לברכה, ניצל את תפוצתם, את אי-התנחלותם, ועשאה ליעוד, מילא אותה תוכן. הוציא חרב מיד ונתן בה עט ונבל, ספר וכנור. אם לנקום נקמה מידי יורשי בני-חמור ולכבוש את שכם - יש כבר צבא עם, ולא תהא עוד מצוה זו נתונה לחמתם ורגשם של שני אחים בלבד. עתה זו מצות העם כולו וכוחו הצבאי, ואם למעשה עגל זהב, הרי בשעת החירום דרוש היה חיל קנאים-מתנדבים, אך לאורך ימים יש להלחם באותה פסולת נפשית המביאה לסגידה לעגל, יש לנטוע את האמונה והתורה, ואלה שקנאו קנאת אלוהים במו ידם, אלה יתמנו לעשות את מלאכת הרוח. הם נושאי המשכן וכליו, הם מביאים את התורה אל כל בני ישראל לשבטיהם על אדמותיהם. וימים רבים יתמיד קשר עמוק זה, קשר של כבוד הדדי בין הסיף והספר ישלימו זה את זה. והלשון תהא קשת או חרב חדה, לוחמים ישירו שירי הלויים בנסעם לקרב, וב"זוהר" ידובר על חץ ורומח וחרב וכל כלי המלחמה בדיונים במעשי בראשית ומעשי מרכבה. ושרש אחד ליורה ומורה. ואולי זהו סוד בחירת שבט לוי דוקא, לבל תהיה חרב ישראל חרב להשכיר, כי אם חרב לה', כי לא היה שכיר בצבא משה ויהושע, ולבל יהיה דין ישראל מופקר ללא חרב כחרבו של לוי בשכם, בנקמו את נקמת דינה בת ישראל. ונבחר לוי, כי הוא קנא גם לכבוד גופו של ישראל, גם לכבוד רוחו, כי הוא הכה באויבי חוץ ולא נרתע מלפגוע בבוגדים-מבית. ושבט שמעון שהיה עם לוי בשכם, לא היה עמו בקנאות לאלוהים בעגל, ובמעשה בבעל פעור. נשיא בית אב לשמעוני הוא ראש לחוטאים בפעור, ופינחס משבט לוי פוגע בו. נפרדו דרכי "שמעון ולוי אחים". נתקימה בשמעון קללת יעקב, לא נתקימה בלוי.

.....

ועל כן אין הנהגה רוחנית זו הנהגה עליונה, כי אין היא יונקת מסמכות רוחנית עליונה במישרין. שבט לוי הוא שבט לוי, הוא נושא את המים בכד, אך המים עצמם באים ממעין, ולא הוא המקר את המים, ולא הוא הבוקע את הסלע. הוא המיתר המתוח על גבי גופו של

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ג', כ"ב בניסן תשס"ד (13 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הנבל, על פני גופו של העם, הוא האומר את השיר - לא תמיד הוא הכותבו, הוא המורה את המשפטים - לא הוא מחוקקם. ברכת אלוהים שרויה על השבט, אין רוח הקודש היוצרת שרויה עליו. אין הרוח שרויה על שבט, רוח הקודש שרויה על יחיד, והוא לאו דוקא משבט לוי יהיה. יש והוא אשה משוררת ושופטת כדבורה, יש והוא מלך וגבור כדוד ומשבט יהודה. משורר ומחוקק ונביא היה משה. ואם משבט לוי היה, לא בזכות זאת היה לנביא. אדרבא, בזכות היותו לנביא נתקרב אליו שבט לוי בגאותו עליו. הנביא הוא המעין עצמו או שהוא מבקיע סלעים ברוחו. את מימיו יובילו לויים לעם. הם המורים. ואם הכהן הוא מלומד אך אינו מלמד - הלוי הוא המלמד את העם. והנביא ?

הנביא הוא המלמד בידי אלוהים.....

.... ואם כי הוצאו בני לוי מפקודי הצבא היוצא למלחמה, חל גם עליהם שם צבא, "כל הבא לצבא לעבודה באוהל מועד", ולא זו בלבד אלא שלעבודה זו לא יגויסו אלא מבני שלושים ומעלה - לא כגיוס לצבא כל העם, מבני עשרים ומעלה. רבה אחריותו של הנושא את ארון הברית מנושא הרומח והקשת, כי יש ארוכה לבשר אשר יפגע, גם אם אבר יקוטע בגוף או באדמה, יש תקוה ויש משענת. אך ארון-הברית אם יפול בשבי ? לוחות כי ישברו ? הנפש אם תטמא?

אדם כי יפול בשדה קרב - יש לו מילואים, אך צלם אלוהים שבאדם כי ימות באהל, רוחו של ישראל כי יפול - אין לו מילואים. על כן נשתחררו לויים משרות בצבא. הם הממונים על משכן הכבוד, על שירה שתשרה במחנה. איך תהי הארץ, איך יהיה העם, איך יהיה הבית, איך יהיו כולם דשנים וערננים כאחד, דשנים ואף על פי כן רעננים. גם שיבה וגם תנובה. האין זה כוחה של אומה זו? כובד כהונה, כובד שולחן ערוך מחד, ואש נביא אלוהים פורצת, שורפת, מטהרת מאידך, ורוח שירה מרעננת מהלכת בעם.

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל